

feriră multu din partea Goșiloru, Scișiloru, Huniloru și a altoru selbateci, cari neîntreputu năvăliau pe pământulu Daciei; și din această cauză, o mare parte de români locuiau mai multu prin munți, de unde li eră ușoru a se apără în contra acestoru inamici.

Cei mai mulți români, locuiau în munții Făgărașului în Transilvania de astăzi, și în munții Mara-murășului. Dar' după ce se strecurară mulțimea nevoeșiloru dușmani, câmpiile rămându góle, românii de la munți se coboriră, cu avuțiile și numeroșele loru turme, érá-și la șesuri, și anindu-se cu cei ce trăisseră pîntre barbari, addusseră mulțumită lui Dumneșeu, că i-a scăpatu de ȕile grele, atâtu pe dênșii, câtu și frumósa și bogata loru țéră.

19. Románulu.

Vécuri triste 'ntunecóse
Peste capu-mi au trecutu,
Cu mii órde furioșe
Prea addressa m'am bătutu.
Dar' nici timpurile rele
Nici Vandalulu celu păgánu,
N'au curmatu ȕilele mele,
Căci amu fostu ori când Románu;
Ș'ori câtu tîmpu Románu voiú fi,
Nu mă temu că voiú peri.
Când din Roma cea mărétá
P'aste Plaiuri m'a addusu
Traian, ale cáru brașe
Pe toți Dacii au repusu;
Cu-a lui vóce mi-a ȕisu mie:
Acestu locu încántătoriu
De-acum iată ȕi-lu dau ȕie
Ca să-mi fii moștenitoru:
Ș'ori cât tîmpu Románu veiú fi
Nu te teme că'i peri!
De-asta dar', colé în lume
Ori și când eu mă mândrescu,
Cu-a mea limbă, cu-alu meu nume

Și cu țera ce-o iubescu!
De-asta dar' pușinu îmi passá
De osmani și de Tatarí. . . .
C'ori cât tîmpu Románu voiú fi
Nu mă temu că voiú peri!
Când la cópssá eu amu palá
Și toporulu mi'i în mână,
Perdu curagiulu și 'ndrăsnéla
Ne'mpacatíi crușii păgáni!
Dacă vócea-mi li rostescu
Că alu Romei copilu suntu.
Ș'ori cât tîmpu Románu voiú fi
Nu mă temu că voiú peri.
Cât Carpații ínnalți falnicu
Románia voru umbri,
Cât Siretulu și-Oltulu pacinicu
Sinulu ei voru recori,
Atáta sub mândrulu sóre
Și eu viață voiú avé;
Iubindu ínse cu ardóre,
Némulu meu și țera mea,
C'ori cât tîmpu Románu voiú fi
Nu mă temu că voiú peri!
(G. Tăutu.)

20 К.ЛНЄЛЄ шї ЛЄНЄЛ.

Ѓнѣ лєнѣ слєкѣ, лнтзлнї дїн лнтзмпларє пє шнѣ кжнє грєсѣ шї фларте марє, шї-лѣ лнтрєкз: „Іа снєнє-мї, тє рогѣ, дѣмнєлє кжнє, чє лї фзкєтѣ дє ештї аша грєсѣ?—Ѓїтє-тє, єѣ карє сєнтѣ мєлѣтѣ мї пєтєрнїкѣ дє кзтѣ тїнє, жєѣ слєкѣ ка шнѣ цїрѣ шї лєшїнатѣ дє флармє. Кжнєлє-ї рєспнєнє: „Дакз вєї врє сз фачї вр'єшнї єтзпжнѣ